శరచ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

అన్వేషణ

భక్తుడు: *మామూలుగా ప్రాపంచికంగా ఉండే ప్రేమల కంటే మనకు సద్గురువు పట్ల ఉన్న ప్రేమ చాలా భిన్నంగా అనిపిస్తుంది. ఆ ప్రేమను వర్ణించడంగానీ, దానిని నిర్దిష్టంగా పట్టుకోగలగడంగానీ సాధ్యపడుతుందా? అది చాలా మిస్టీరియస్‌గా (మార్మికంగా) అనిపిస్తుంది.*

గురువుగారు: ఈ ప్రశ్నకు అంత సులువుగా సమాధానం చెప్పలేము, ఎందుకంటే ఇందులో చాలా ప్రశ్నలు ఇమిడివున్నాయి. సద్గురువు అంటే ఏమిటి? మనకు సద్గురువు అవసరం ఏమిటి? మీరంటున్న ఆ లౌకికమైన ప్రేమంటే అసలేమిటి? ఈ మార్మికమైన ప్రేమ (సద్గురువు పట్ల ఉండే ప్రేమ) ఏమిటి? అది నిజంగా మార్మికమైన ప్రేమా లేక మనకు మార్మికత (మిస్టరీ) పట్ల ఉండే ప్రేమా? సద్గురువు పట్ల ఉండేటటువంటి ప్రేమను అర్థం చేసుకోవాలంటే ఈ ప్రశ్నలన్నింటికీ సమాధానాలు తెలియాలి.

శిరీష్, 2006

భక్తుడు: *గురువుగారూ! సద్గురువుకు, భక్తునికి మధ్య ఉండే సంబంధాన్ని అర్థం చేసుకోలేకపోతున్నాను, కాస్త వివరిస్తారా?*

గురువుగారు: ముందు, మీ అనుభవంతో మొదలుపెట్టండి. మీకు దుఃఖం ఉంది, మీలో నిస్పృహ ఉంది. మీకు అన్నీ ఉన్నా, 'ఇంకా ఏదో లేదు' అనిపిస్తూ ఉంటుంది. అదేమిటో మీకు తెలియదు. కొన్నిసార్లు మీరు, "నాకున్న కొరత ఇది కావచ్చు, లేకపోతే అది కావచ్చు, దానివల్లనే నాకీ అసంతృప్తి ఉందేమో, నేను దానిని పొందితే నాకు ఆనందం వస్తుందేమో" అని అనుకొంటారు. అప్పుడు దాని కోసం ప్రయత్నం చేస్తారు. దాన్ని పొందిన తర్వాత కూడా ఇంకా ఏదో కొరత ఉన్నట్లనిపిస్తుంది. మీ దగ్గర డబ్బులున్నాయి, అన్ని సౌకర్యాలున్నాయి, బాగా చూసుకునే తల్లిదండ్రులున్నారు, అందరితో సంబంధబాంధవ్యాలు బాగున్నాయి, మీకు అన్నీ ఉన్నాయి, అయినప్పటికీ మీరు సంతోషంగా లేరు. ఆ కొరత ఏమిటియ్యా అంటే, "ప్రేమ!" అని మీరు అంటారు. "పిల్లలు నన్ను ప్రేమిస్తున్నారు, నా భార్య నన్ను ప్రేమిస్తోంది, నా భర్త నన్ను ప్రేమిస్తున్నాడు, నాకు మంచి కుటుంబం ఉంది, నన్ను అందరూ ప్రేమిస్తున్నప్పటికీ ఇంకా నేను ప్రేమ కోసం వెతుకుతున్నాను – ఆ ప్రేమ ఏమిటి?" అని ఆలోచించి, "లేదు, లేదు. బహుశా ప్రేమ కాదేమో! అది జ్ఞానం కావచ్చు" అనుకొని వేదాంత గ్రంథాలు చదివి మరింత అయోమయంలో పడతారు. ఇంకా ఆ లోటేదో మనల్ని తొలుస్తూనే ఉంటుంది. ఆ తెలియని కొరత "ఎక్స్"(X) ఏమిటి? ఆ ఎక్స్ (X) యొక్క విలువ ఏమిటి? ఆ లెక్కను (సమీకరణాన్ని) మీరు ఏ రకంగా పరిష్కరించాలని చూసినా మీరు "ఎక్స్" (X) విలువను కనుక్కోలేరు, మీకు సరైన సమాధానం దొరకదు. అలా మీ జీవితమంతా ఓ లోపంతో కూడిన సూత్రం మీద ఆధారపడి వుంటుంది. ఎప్పుడైతే మీరు సద్గురువును కలుసుకొంటారో అప్పుడు, "బహుశా ఆ ఎక్స్ (X) ఆయనేనేమో" అనిపిస్తుంది, ఎందుకంటే మనలో ఉండే ఆ తెలియనటువంటి కొరతను ఆయన మనకు తెలియజేస్తారు, ఆ కొరతను తీరుస్తారు.

సద్గురువును చూస్తే “బాగా పరిచయం ఉన్న వ్యక్తిలానూ, అదే సమయంలో చాలా క్రొత్తగానూ” ఉంటారు. అందుకనే సద్గురువును నేను “బాగా తెలిసినట్లు ఉండే క్రొత్త వ్యక్తి” అంటాను. ఆయన ఎందుకలా అనిపిస్తున్నారో మనకు తెలియదు. మన అంతరంగంలోని ప్రతి అణువూ ఆయనకు తెలుసనిపిస్తుంది. కానీ ఆయనెవరో మనకు తెలియదు, ఏం చేస్తున్నారో మనకు తెలియదు. ఆయన నన్ను ప్రేమిస్తున్నారా లేదా? ఆయన ఏమైనా చేస్తున్నారా లేదా? ఆయన నిశ్చలంగా ఉన్నారా లేక క్రియాత్మకంగా ఉన్నారా? ఒక్క క్షణం ఆయన చాలా ఆప్తునిలా కనిపిస్తారు, మరునిమిషం పూర్తి అపరిచితునిలా అనిపిస్తారు. ఆ రెండు అంశాల కలయిక, ఆ తెలిసీతెలియనట్లుండే పరస్పర వైరుధ్యం (సన్నిహితభావన, క్రొత్తదనం), మనల్ని ఆయనతోను, మనలోని నిజమైన కొరతతోనూ కలుపుతుంది. తెలిసీతెలియనట్లుండే అనుభవమే ఆ అయస్కాంతం (సద్గురువు) యొక్క మొదటి ఆకర్షణ. అది మనల్ని సద్గురువు యొక్క పరిధిలోనికి తీసుకొస్తుంది. మనకు అనుభవమయ్యే ఆ క్రొత్తదనాన్ని తొలగించుకొని మరింతగా మరింతగా ఆయనను తెలుసుకునే విధానమే మనలోని అస్పష్టమైన సంపూర్ణత్వ భావనను అనుభవపూర్వకంగా వాస్తవం చేసుకోవడం. కాబట్టి అక్కడ క్రొత్తదనం ఏమిటి? ఆ మిస్టరీ (మర్మం) ఏమిటి? దానిని తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నిద్దాం. చివరికి మనం ఆ మిస్టరీని ఛేదించినా, ఛేదించకపోయినా, మన ఆనందాన్వేషణ మొత్తం ఆ మిస్టరీని ఛేదించడానికి చేసే ప్రయత్నమే. అదే మార్గం, సాధన, ఆధ్యాత్మిక అన్వేషణ.

భక్తుడు: *నన్ను ఇక్కడకు తీసుకువచ్చింది ప్రేమేనని నేను చెప్తున్నప్పటికీ, నాకింకా ప్రేమంటే ఏమిటో తెలియదు అనిపిస్తుంది.*

గురువుగారు: మీకొక్కరికే కాదు. నా దృష్టిలో చాలామందికి ప్రేమంటే ఏమిటో తెలియదు. ప్రేమంటే ఇది, ప్రేమంటే అది అని అనుకొంటూవుంటారు. ఒక అమ్మాయి, అబ్బాయి ఒకరినొకరు చూసుకున్నారు, ఆ తొలిచూపులోనే వారికి ప్రేమ కలిగిందనుకొందాం. “నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను, గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నాను!” అని ఒకరితో ఒకరు చెప్పుకుంటారు. కొంతకాలం తర్వాత ఆ ప్రేమ యాంత్రికంగా, ఒక అలవాటుగా మారి క్రమంగా ఆవిరైపోతుంది. అప్పుడు తిరిగి ఎవరి ఆనందాన్ని వారు అన్వేషిస్తూ ముందుకు సాగిపోతారు. కొంతమంది అధికారం కావాలనుకొంటారు, ఇంకొంతమంది డబ్బు కావాలనుకొంటారు, మరికొంతమంది కీర్తి కావాలనుకొంటారు. ఇవన్నీ వారి అన్వేషణలో ఒక భాగం మాత్రమే. అప్పుడు ఒకానొక క్షణంలో (సద్గురువుకు సంబంధించిన) ఒక అనుభూతి కలిగి, “అవును. ఇదే నాకు కావలసింది, ఇదే నా పరిపూర్ణత్వం” అంటారు. కానీ అప్పుడు కూడా పూర్తి స్పష్టత రాదు. ఉదాహరణకు భగవాన్ రమణులను తీసుకోండి. “అరుణాచలం” గురించి ఆయన మాట్లాడేటప్పుడు, “ఏమీ తెలియని చిన్నవయస్సు నుండి కూడా తమకు అరుణాచలం పట్ల ఏదో తెలియని ఆకర్షణ ఉండేద”ని చెప్పేవారు. వాస్తవంగా అప్పుడు ఆయనకు “అరుణాచలం” అంటే ఏమిటో తెలియదు. అది ఒక కొండా? ఒక దేవుని పేరా? ఎవరైనా వ్యక్తి పేరా? లేక ఒక స్థితా? ఏమీ తెలియదు. కానీ “అరుణాచలం” అనే పేరు వినిపించినప్పుడల్లా ఎందుకనో అది బాగా తెలిసినట్లు అనిపించేది. అదే సమయంలో దాని గురించి ఏమీ తెలియదు. అలా ఆయన తమ అన్వేషణ మొదలుపెట్టారు, అరుణాచలానికి వెళ్ళారు. ఆయన అక్కడ ఉన్నప్పుడు ఆయనకు అరుణగిరి మరింత సన్నిహితంగా అనిపించేది. కానీ అదే సమయంలో అది చాలా క్రొత్తగానూ ఉండేది. బాబా విషయంలోనూ అదే జరిగింది. ఆయన గురువు కోసం అన్వేషిస్తూ వెళ్ళారు. తమ గురువును చూసిన తక్షణం “అవును, ఈయనే నా గురువు” అని బాబాకు తెలిసింది. బాబాకు అప్పుడు వారి గురువు గురించిగానీ, వారి పుట్టుపూర్వోత్తరాల గురించి గానీ ఏం తెలుసు? ఏమీ తెలియదు. కానీ ఏదో చెబుతుంది, “ఆయనే తమ గురువు” అని. అక్కడితో కథ ముగిసిపోదు, అది ఆరంభం మాత్రమే. అక్కడ బాబాకు క్షణమాత్రం ఒక అంతుబట్టని, మార్మికమైన, అనిర్వచనీయమైన అనుభూతి ఏదో కలిగింది, కానీ అదే సమయంలో బాగా తెలిసిన విషయంలాగానూ ఉంది. అప్పుడు ఆయన దాని గురించి ఇంకా ఇంకా మరింతగా తెలుసుకోవాలని ప్రయత్నించారు.

ఆ తెలిసీ తెలియని అనుభూతి ఏమిటో తెలిసేకొద్దీ దాని గురించి ఇంకా ఇంకా తెలుసుకోవాలనిపిస్తుంది. ఆ మర్మాన్ని మీరు తెలుసుకొనేకొద్దీ, ఆ అనుభవాన్ని పొందే కొద్దీ అది మీకు నిజంగా కావలసిందేమిటో దానిని వ్యక్తం చెయ్యడానికి, అనుభవరూపంలో పొందడానికి మీకు అవకాశాన్నిస్తుంది. మీకు నిజంగా పరిపూర్ణత్వాన్ని ఇచ్చేది ఇదే. ఆ పరిపూర్ణత్వానుభవం నుండి ప్రేమ జనిస్తుంది. ఆ పరిపూర్ణానందానికి వ్యక్తీకరణే ప్రేమ.

కాబట్టి ఆ తెలిసీ తెలియని అనుభూతే నిన్ను పరిపూర్ణానందం వైపు లాగి, నీవు దానిని అన్వేషించి, ఇంకా ఇంకా వ్యక్తపరిచేలా చేస్తుంది. అదే మీకు ఆ థ్రిల్‌ను, ఉత్కంఠను కలిగిస్తుంది. ఆ తెలిసీతెలియని అనుభూతే లేకపోతే నీకు అన్వేషించాలన్న తపనే ఉండదు. అదే తెలిసీతెలియనట్లుండటంలోని పరస్పర వైరుధ్యం. మీ జీవితాలను అర్థవంతం చేసేదీ అదే. మనకు తెలిసినట్లే ఉంటుంది కానీ తెలియదు. మనం పొందినట్లే ఉంటుంది కానీ ఇంకా మన వద్ద లేదు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ, ఆ మిస్టరీ అలాగే ఉంటుందా? అది ఎప్పటికీ పోదా?*

గురువుగారు: చూద్దాం. ముందు దానిని పరిష్కరించడానికి ప్రయత్నిద్దాం. పోవచ్చునేమో, పోకపోవచ్చునేమో, కానీ ఆ ప్రయత్నమే మీకు ఆ థ్రిల్‌ను ఇస్తుంది. అంతేగానీ ఆ మిస్టరీ బాధ కలిగించేదిలా ఉండదు, అది చాలా థ్రిల్లింగ్‌గా ఉంటుంది. అందుకనే చూడండి, అందరూ మిస్టరీ నవలలను, ఉత్కంఠభరితంగా సాగే నవలలను ఇష్టపడతారు.

గురువుగారు: సద్గురువు మనల్ని ప్రేమిస్తున్నారనే మన అనుభూతి చాలా మార్మికంగా ఉంటుంది. ఆయన మనల్ని ప్రేమిస్తున్నారని మనకెలా తెలుసు? మనం దానిని నిరూపించగలమా? అలా ప్రేమించడానికి గల కారణాలు ఏమిటి?

భక్తుడు: *నాకలా అనిపిస్తుంది, గురువుగారూ!*

గురువుగారు: అవును, ఆయన నిన్ను ప్రేమిస్తున్నారనే విషయం నీకు స్ఫురిస్తూ ఉంటుంది. అది నీకు తెలుస్తూనే ఉంటుంది. ఆధ్యాత్మిక పయనమంతా ఆ అనుభవం మీదే ఆధారపడివుంటుంది.

మీకేదైనా అనుభవం వచ్చినపుడు దానిని ఎలాగైనా వ్యక్తం చేయవచ్చు. కొందరు దానిని మాటలలో వ్యక్తం చేస్తారు, ఇంకొందరు దానిని చేతలలో వ్యక్తం చేస్తారు. అది ఎలా చేస్తున్నారన్నది ముఖ్యంకాదు. మీరు దానిని ఎలా అనుభూతి చెందుతున్నారు అనేదే ప్రధానం. మనకు ఏదో చెప్తుంది, మన అంతరంగంలో ఏదో జరుగుతుంది, మన మనస్సులో అస్పష్టంగా ఉన్నదేదో స్పష్టమవుతుంది. ఇంతకుముందు, నేను మీకు "బాగా తెలిసినట్లుండే క్రొత్తవ్యక్తి" గురించి చెప్పాను. మనం సద్గురువుని కలసినపుడు, "మనకు ఆయన తెలుసు, ఆయనకు మనం తెలుసు" అనే అవ్యక్తమైన అస్పష్టభావన ఏదో మనలో కలుగుతుంది. అది ఏవిధంగా అనేది మనకు తెలియదు. కానీ ఆయనేమో మనకు పూర్తి అపరిచితవ్యక్తి. ఆయన చాలా క్రొత్తగా ఉంటారు, అదే సమయంలో బాగా పరిచయం ఉన్నట్లు అనిపిస్తారు. అది చాలా ఆసక్తికరమైన వైరుధ్యం. మామూలుగా ఎవరి గురించైనా తెలిసేకొద్దీ పరిచయం పెరుగుతుంది, క్రొత్తదనం పోతుంది. కానీ సద్గురువు విషయంలో మాత్రం ఆయన గురించి తెలుసుకొనేకొద్దీ వారు ఇంకా ఇంకా క్రొత్తగా కనిపిస్తారు. మనలో ఆయన పట్ల సహజసిద్ధమైన ఆకర్షణ ఉంటుంది, మనలో ప్రేమ జనిస్తుంది. ఆయనతో మనకు గల సన్నిహితానుభూతి మన హృదయంలోని ప్రేమకు సంబంధించినది, ఆయన వద్ద మనకు అనుభవమయ్యే క్రొత్తదనం మన బుద్ధికి సంబంధించినది. ఆయన మనల్ని ప్రేమించినట్లుగా మన మనస్సు ఆయనను ప్రేమించాలని కోరుకుని ఆయనలో లీనమవ్వాలనుకొంటుంది. ఎవరికైనా సరే మొదట సద్గురువు వద్ద అనుభవమయ్యేది ప్రేమ. అందులో భద్రతాభావమేదో కలుగుతుంది. "సద్గురువుకు నేను తెలుసు, నాకేది మంచిదో ఆయనకు తెలుసు" అని మనకు ఏదో చెబుతుంది. అది మనకెలా తెలుస్తుంది? అది ఒక స్ఫురణ, ఒక అంతర్గత అనుభూతి. దానికి రుజువేమీ లేదు. దానికి ఆధారాలు చూపించడానికి ప్రయత్నం చేయడం వ్యర్థం.

గురువుగారు: సద్గురువు విషయానికి వస్తే నీ జీవితపర్యంతమూ ఆయన నీకు తెలిసినట్లుగా ఉంటారు. కానీ నువ్వు ముప్పై, నలభై, యాభై సంవత్సరాలు ఆయన సాంగత్యంలో ఉన్నప్పటికీ నిజానికి ఆయనేంటో నీకు తెలియదు. మనకు సద్గురువు ఎప్పుడూ క్రొత్తగానే ఉంటారు, కానీ అదే సమయంలో జీవితంలో అందరికన్నా ఆయనే ఎక్కువ సన్నిహితంగా ఉన్నట్లు అనిపిస్తుంది. ఎందుకని ఆలోచిస్తే దానికి మళ్ళీ కారణమంటూ ఏమీ ఉండదు. మనం కారణాల కోసం చేసే తర్కవితర్కాలన్నీ చివరకు తర్కరహితంగా ముగుస్తాయి. (నవ్వులు...)

భక్తుడు: *నాకది అవగతం కావడం లేదు. కానీ అదేమి విచిత్రమో అది నాకు అసంతృప్తిని కలిగిస్తోంది, అదే సమయంలో అద్భుతంగానూ ఉంది.*

గురువుగారు: కానీ ఆ అసంతృప్తి మనకు సాధారణంగా అనుభవమయ్యే అసంతృప్తి వంటిది కాదు. అది అసంతృప్తిని కలిగిస్తున్నప్పటికీ, మనకు అది ఆనందాన్ని కూడా ఇస్తుంది. ఆ మిస్టరీ ఛేదిస్తున్నాం అని మనం అనుకొంటాం కానీ వాస్తవానికి ఆ మిస్టరీ మరింతగా ఎక్కువై, మనల్ని ఇంకా ఇంకా తనలో (ఆ మిస్టరీలో) లీనం చేస్తుంది. పురాణాలలో రావణాసురుడి కథ ఒకటి ఉంది. రావణాసురుడు శివుని ఆత్మలింగాన్ని సాధించి అమరత్వాన్ని పొందాలని అనుకొంటాడు. ఈ వరాన్ని కోరి శివుని కోసం తపస్సు చేస్తాడు. అతని తపస్సుకు మెచ్చిన శివుడు, రావణునికి ఆ వరాన్ని ప్రసాదిస్తాడు. అయితే ఆ ఆత్మలింగం ఒక్కసారి నేలపై పెడితే దాని శక్తులన్నీ తిరిగి తమను చేరుకుంటాయని షరతు విధిస్తాడు శివుడు. రావణుడు ఆత్మలింగాన్ని తీసుకొని లంకానగరానికి బయలుదేరుతాడు. ఆత్మలింగం యొక్క శక్తులతో రావణుడు భూమిమీద అల్లకల్లోలం సృష్టిస్తాడని భయపడిన నారదమహర్షి గణేశుని సహాయం కోరుతాడు. విఘ్నేశ్వరుడు రావణుణ్ణి ఏమార్చి ఆత్మలింగాన్ని నేలపై పెట్టేలా చేస్తాడు. ఒక్కసారి అది నేలను తాకితే దానిని ఎవ్వరూ, చివరకు పరమశివుడైనా సరే, మళ్ళీ కదల్చలేరు. రావణుడు దానిని లేపడానికి ప్రయత్నం చేసేకొద్దీ అది పెద్దదవుతూ వచ్చింది. రావణుడు భౌతికమైన అనుభవం నుండి ఆత్మను (ఆత్మలింగాన్ని) వేరు చేసి అమరత్వాన్ని పొందాలనుకొన్నాడు కానీ అతనెంత ప్రయత్నం చేసినా, ఆ మిస్టరీ ఇంకా ఇంకా పెద్దది అయింది. ఈ మిస్టరీ కూడా అంతే. (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

భక్తుడు: *ఆ మిస్టరీ ఎప్పటికైనా పరిష్కారమవుతుందా? లేక ఇంకా ఇంకా పెరుగుతూ ఉంటుందా?*

గురువుగారు: ఏమో! అది కూడా మీరే తెలుసుకోవాలి. (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

భక్తుడు: *గురువుగారూ, సద్గురువు ఏ స్థితిలో ఉంటారో ఆ స్థితి మాకు ఒక్క క్షణమైనా అనుభవమయితే చాలా బాగుంటుంది కదా? ఆ అనుభవం ఒక్క క్షణమైనా కలిగితే, అది మేము దేనికోసం అన్వేషిస్తున్నామో దాని పట్ల మాకు స్పష్టతనిస్తుంది కదా?*

గురువుగారు: అది ఒక్క క్షణమైనా మీకు అనుభవమైతే భయం పోతుంది. అప్పుడు మీరు ఆ అపరిచితవ్యక్తిని (సద్గురువును) ప్రేమించడం మొదలుపెడతారు. అది మీలో ఆసక్తిని, కుతూహలాన్ని, అన్వేషణను, విచారణను రేకెత్తిస్తుంది. అప్పుడు నీ గమ్యంవైపు నీ సాహసయాత్ర మొదలవుతుంది. మరింత ప్రేరణతో నీ గమ్యంకేసి పయనిస్తావు. ఆ కాస్త అనుభవం మీకు ఎంతో స్పష్టతను ఇస్తుంది. మీకు ఏం కావాలో, ఏం వద్దో, ఏది మరింత కావాలో అన్నీ తెలిసి – మీ లక్ష్యం మీకు స్పష్టమవుతుంది.

భక్తుడు: *సద్గురువుతో మా అనుబంధం ఎంతో మిస్టీరియస్‌గా ఉన్నట్లనిపిస్తుంది. ఎందుకో మీతో ఉన్నప్పుడు నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంటుంది, కానీ అదే సమయంలో కొంత భయం కూడా ఉంటుంది.*

గురువుగారు: అవును. ఆ అనుబంధంలో భయం కూడా ఒక భాగమే. నీవు ఒక్కడివే నిజాయితీగా భయం ఉందని బయటపడ్డావు. కానీ ఇక్కడ ఉన్నవారందరికీ కూడా ఆ భయం ఉంది. (నవ్వులు...)

భక్తుడు: *ఆ భయం ఏమిటి?*

గురువుగారు: దానిని ఒక్కొక్కరూ ఒక్కొక్క రకంగా చెప్తారు: కొందరికి ఇక్కడ (సద్గురువు దగ్గర) చిక్కుకుపోతామేమోనని భయం, కొందరికి స్వాతంత్ర్యం కోల్పోతామనే భయం, మరికొందరికి ఏమవుతుందోనని భయం – అలా మనకు ఏదో తెలియని దానిపట్ల భయం ఉంటుంది. మనకు 'ముక్తి', 'నిర్వాణం', 'ఆత్మ విచారం' మొదలైన సిద్ధాంతాల పట్ల భయముండదు. ఎందుకనంటే వాటితో మనకు వచ్చే నష్టమేమీ లేదు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...) అందుకే ఈ సిద్ధాంతాలను పట్టుకొని ఆనందంగా ఉంటాం. కానీ సద్గురు సన్నిధి చాలా ప్రమాదకరం. "జాగ్రత్తగా ఉండాలి, ఆయనకు మరీ దగ్గరకావద్దు.

కొంచెం దూరంగా అందరి మధ్యలో నిలబడి ఆయనను చూస్తే చాలు” అని అనుకొంటాం. (నవ్వులు...) అవును, నిజంగా అలానే అనుకొంటారు!

నిజంగా చెప్పాలంటే ఆ భయం గురించి ఎవరైనా చెయ్యగలిగిందంటూ ఏమీలేదు. మీరు చెయ్యగలిగింది ఏదైనా ఉందంటే ఆ తెలిసీతెలియకుండా ఉన్నదానిని తెలుసుకోవడమే. ఇక్కడ చాలామందికి నన్ను చూసినపుడు నేను వాళ్ళకు “బాగా తెలిసినట్లుండే క్రొత్తవ్యక్తి”లా అనిపిస్తాను. దానిని నేను ఇంతకన్నా వేరేవిధంగా చెప్పలేను. మీ అంతరంగంలో నేను మీకు చాలా సన్నిహితంగా తెలుసు అన్న భావన ఉంటుంది, కానీ అదే సమయంలో నేను మీకు క్రొత్తగానూ ఉంటాను. ఆ తెలియని క్రొత్తదనం వలన మీకు భయం కలుగుతుంది. కాబట్టి ప్రతి ఒక్కరూ రకరకాల స్థాయిలలో ఈ “బాగా తెలిసినట్లుండే క్రొత్త వ్యక్తి”, “అప్పుడే కలుస్తున్నప్పటికీ బాగా పరిచయం ఉన్నట్లు అనిపించడం” అనే ఈ పరస్పర వైరుధ్యంతో కుస్తీపడుతుంటారు. ఇదే మొత్తం లీల, మొత్తం క్రీడ. ఇదే ఇందులోని రసాత్మకత, ఇందులోని ఆనందం. ఈ మిస్టరీని ఛేదించడంలో సంతోషం ఉంది, ఛేదించలేకపోవడంలోనూ ఆనందం ఉంది. “అబ్బా! నాకిప్పుడు పూర్తిగా అర్థమయింది, ఊహూఁ! నాకసలేమీ అర్థంకాలేదని నాకర్థమైంది”... (నవ్వులు...) ఈ విషయాలన్నీ ఆ భయంతోనే వస్తాయి, ఆ భయంతోనే పోతాయి. నేను మీకు చెప్పినట్లు అందరికీ ఆ భయం ఉంటుంది, కొందరికి ఎక్కువ, కొందరికి తక్కువ. ఆ తెలిసీ తెలియనిదాన్ని మీరు తెలుసుకునేకొద్దీ భయం తగ్గిపోతూ ఉంటుంది. అప్పుడు ఆ తెలిసీతెలియనిదాన్ని మీరు ప్రేమించడం మొదలుపెడతారు. ఆ తెలిసీతెలియకుండా ఉండేటటువంటి ఆ స్ఫురణే ఆ మార్మికమైన (మిస్టీరియస్) అంశం, అజ్ఞాతమైన కథ, మిస్టరీ.

“శరచ్చంద్రికలు” గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*
శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.